

TZANKI

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ / CULT STORIES

Διεύθυνση
Άρης Μαραγκόπουλος

Επίβλεψη: Άρτεμις Λόη
Μετάφραση: Γιώργος Μπέτσος
Διόρθωση: Φώτης Πέτρου
Εξώφυλλο: Χρήστος Διαμαντίδης

Τίτλος πρωτοτύπου: *JUNKY: The Definitive Edition*
Copyright © William S. Burroughs, 1977
Copyright renewed © William S. Burroughs, 1981
Copyright © The Estate of William Burroughs, 2003
All rights reserved

© 2009 Εκδόσεις Τόπος
για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο
ISBN 978-960-6863-28-8

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου
11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856
Fax: 210 8222684

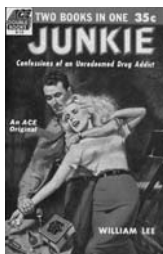
Βιβλιοπωλείο
Γενναδίου 6
10678, Αθήνα
Τηλ.: 210 3221580
Fax: 210 3211246

www.toposbooks.gr

Ουίλιαμ Μπάροουζ

Τζάνκι

Η οριστική έκδοση

Επιμέλεια πρωτοτύπου, εισαγωγή

Oliver Harris

Μετάφραση

Γιώργος Μπέτσος

Junky

ΤΟ ΟΡΙΣΤΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ “JUNK”

Η πρώτη μου επαφή με την πρέζα ήταν κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου, κάπου το 1944 ή το 1945. Είχα γνωριστεί με κάποιον ονόματι Νόρτον που, εκείνον τον καιρό, δούλευε σε ένα ναυπηγείο. Τον Νόρτον, το πραγματικό όνομα του οποίου ήταν Μορέλι ή κάπως έτσι τέλος πάντων, τον είχαν αποτάξει από τις ένοπλες δυνάμεις για πλαστογράφηση επιταγής μισθού, και χαρακτηρίστηκε Ακατάλληλος για λόγους ανάρμοστης συμπεριφοράς. Έμοιαζε με τον Τζορτζ Ραφτ*, μόνο που ήταν ψηλότερος. Ο Νόρτον προσπαθούσε να βελτιώσει τα αγγλικά του και να αποκτήσει εκλεπτυσμένους, αβρούς τρόπους. Ωστόσο, δεν την είχε μέσα του την αβρότητα. Όσο δεν κατέβαλε προσπάθειες, η έκφρασή του ήταν βλοσυρή και μοχθηρή, και το ήξερες πως όταν γυρνούσες την πλάτη πάντα σε κοιτούσε με αυτό το μοχθηρό βλέμμα.

Ο Νόρτον ήταν ένας σκληρά εργαζόμενος κλέφτης που

* Αμερικανός ηθοποιός γνωστός από τους γκανγκστερικούς χαρακτήρες που ενσάρκωνε στις αστυνομικές ταινίες του '30 και του '40. (Σ.τ.Μ.)

το είχε σε κακό να αφήσει μέρα να περάσει χωρίς να κλέψει κάτι από το ναυπηγείο όπου δούλευε. Κάνα εργαλείο, τίποτα κονσέρβες, καμιά φόρμα της δουλειάς, οτιδήποτε. Μια μέρα μού τηλεφώνησε και μου είπε πως είχε κλέψει ένα Τόμι Γκαν*. Μπορούμε να βρούμε κανέναν να το σπρώξουμε; «Ισως. Φερ' το από δω», του είπα.

Τα προβλήματα στη στέγαση είχαν αρχίσει να γίνονται εμφανή. Έδινα δεκαπέντε δολάρια τη βδομάδα για ένα βρόμικο διαμέρισμα που έβγαζε σε μια σκάλα σαν αυτές που έχουν στα πλοία και δεν το έβλεπε ποτέ το φως. Η ταπεισαρία ξεφλούδιζε επειδή το καλοριφέρ έχανε ατμό, όποτε είχε ατμό δηλαδή. Τα παράθυρα τα είχα μονώσει για το κρύο σφηνώνοντας εφημερίδες. Το μέρος ήταν γεμάτο κατσαρίδες και συχνά πυκνά σκότωνα και κανέναν κοριό.

Καθόμουν δίπλα στο καλοριφέρ, λίγο νοτισμένος από τον ατμό, όταν άκουσα τον Νόρτον να χτυπάει την πόρτα. Άνοιξα και τον είδα να στέκεται στον σκοτεινό διάδρομο έχοντας παραμάσχαλα ένα μεγάλο δέμα τυλιγμένο σε καφέ χαρτί. Χαμογέλασε και είπε: «Γεια».

Του είπα: «Έλα μέσα, Νόρτον, και βγάλε το παλιό σου».

Ξετύλιξε το Τόμι Γκαν, το συναρμολογήσαμε και κουμπώσαμε τον επικρουστήρα.

Είπα πως θα έβρισκα κάποιον να το αγοράσει.

Ο Νόρτον είπε: «Α, έφερα και κάτι άλλο».

Ήταν ένα ίσιο, κίτρινο κουτί με πέντε προγεμισμένες σύ-

* Ευρέως διαδεδομένο αυτόματο όπλο της Thomson. (Σ.τ.Μ.)

ριγγες διαλύματος μορφίνης των τριάντα मिलिग्राम^{*}. «Αυτό είναι μόνο ένα δείγμα», μου είπε δείχνοντας τη μορφήν. «Έχω άλλα δεκαπέντε τέτοια κουτιά σπίτι και μπορώ να βρω και άλλα αν τα σπρώξεις αυτά».

«Θα δω τι μπορώ να κάνω», του απάντησα.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχα πάρει ποτέ πρέζα και δεν μου πέρασε από το μυαλό να δοκιμάσω. Άρχισα να ψάχνω κάποιον για να αγοράσει τα δυο αυτά αντικείμενα και έτσι έπεσα πάνω στον Ρόι και τον Χέρμαν.

Ήξερα ένα απόβρασμα πιτσιρικά από τα προάστια της Νέας Υόρκης που δούλευε ως ψήστης στου Ράικερ, «κρατούσε χαμηλό προφίλ», όπως έλεγε. Του τηλεφώνησα και του είπα πως ήθελα να σπρώξω κάτι, και κλείσαμε ραντεβού στο Ανγκλ Μπαρ στην Όγδοη Λεωφόρο κοντά στην 42η Οδό.

Αυτό το μπαρ ήταν σημείο συνάντησης για τους μικρο-απατεώνες της 42ης Οδού, μια αλλόκοτη ράτσα ύπουλων,

^{*} Five one-half grain syrettes, στο πρωτότυπο. Syrette: σύριγγα η οποία αποτελούνταν από ένα σωληνάριο και μια βελόνα στην άκρη του. Το σωληνάριο περιείχε την ακριβή δόση μορφίνης. Χρησιμοποιούνταν ιδιαίτερα κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Grain: μονάδα μέτρησης βάρους, ισούται σχεδόν με 65 mg. (Σ.τ.Μ.)

επίδοξων εγκληματιών. Έψαχναν συνεχώς για έναν «εγκέφαλο», κάποιον που θα οργάνωνε τις δουλειές και θα τους έλεγε ακριβώς τι να κάνουν. Μιας και δεν υπήρχε περίπτωση κάποιος «εγκέφαλος» να ανακατευτεί με τόσο εμφανώς αδέξια, γκαντέμικα και αποτυχημένα άτομα, αυτοί συνέχιζαν να ψάχνουν, επινοώντας εξωφρενικά ψέματα για μεγάλες μπάζες, ενώ ταυτόχρονα κρατούσαν χαμηλό προφίλ ως λαντζερήδες, παγωτατζήδες, γκαρσόνια, ξαφρίζοντας πού και πού κανέναν μπεκρή ή καμιά φοβητσιάρα αδερφή, και έψαχναν, έψαχναν ασταμάτητα για τον «εγκέφαλο» με το μεγάλο κόλπο που θα τους έλεγε «Σε παρακολουθώ από καιρό εσένα. Ετοιμάζω κόλπο και είσαι αυτός που χρειάζομαι. Άκου προσεκτικά...».

Ο Τζακ –μέσω του οποίου γνώρισα τον Ρόι και τον Χέρμαν– δεν ανήκε σε αυτά τα άβουλα πρόβατα που έψαχναν για τον βοσκό με το διαμαντένιο δαχτυλίδι, το όπλο στη θήκη μέσα από το παλτό και την τραχιά, γεμάτη αυτοπεποίθηση φωνή που υπονοούσε διασυνδέσεις, κομπίνες, σχέδια και έκανε μια ληστεία να ακούγεται εύκολη υπόθεση και σίγουρη επιτυχία. Ο Τζακ κατά καιρούς έπιανε την καλή και εμφανιζόταν με καινούρια ρούχα ή ακόμα και με καινούρια αυτοκίνητα. Επίσης, ήταν αδιόρθωτος ψεύτης. Έμοιαζε να λέει ψέματα περισσότερο για να τα ακούει ο ίδιος παρά το εκάστοτε κοινό του. Είχε ένα καλοσχηματισμένο, υγιές, επαρχιώτικο πρόσωπο, αλλά έμοιαζε να πάσχει από κάποια αδιευκρίνιστη αρρώστια. Είχε απότομες αυξομειώσεις στο βάρος του, σαν να ήταν διαβητικός ή σαν να είχε πρόβλημα με το συκώτι του. Συχνά, αυτές οι μεταβολές βάρους συ-

νοδεύονταν από ανεξέλεγκτες κρίσεις νευρικότητας, με αποτέλεσμα να εξαφανίζεται για μέρες.

Τα συμπτώματα ήταν αλλόκοτα. Τη μια μέρα τον έβλεπες με το υγιές πρόσωπο ενός παιδιού και μετά από καμιά βδομάδα εμφανιζόταν τόσο λεπτός, ωχρός και γερασμένος που δεν τον αναγνώριζες με την πρώτη. Το πρόσωπό του έφερε τα σημάδια ενός πόνου που δεν αντικατοπτριζόταν στα μάτια του. Πόνος αποκλειστικά των κυττάρων του. Ο ίδιος –ο συνειδητός εαυτός του πίσω από τα ανέκφραστα, ανήσυχια και ταυτόχρονα ήρεμα, αλήτικα μάτια του– ήταν αμέτοχος στον πόνο του απόβλητου άλλου του εαυτού, στον πόνο του νευρικού συστήματος, της σάρκας, των σωθικών και των κυττάρων.

Γλίστρησε στο σεπαρέ όπου καθόμουν και παράγγειλε ένα ουίσκι. Το κατέβασε με τη μιά, άφησε το ποτήρι και με κοίταξε, με το κεφάλι του να γέρνει ελαφρώς προς τα πλάγια και πίσω.

«Τι θέλει να σπρώξει αυτός ο τύπος;» με ρώτησε.

«Ένα Τόμι Γκαν και περίπου δυο γραμμάρια μορφίνη».

«Τη μορφίνη μπορώ να την ξεφορτωθώ αμέσως, αλλά το Τόμι Γκαν μπορεί να αργήσει».

Μπήκαν μέσα δυο αστυνομικοί με πολιτικά και έπιασαν την κουβέντα στον μπάρμαν γέρνοντας στην μπάρα. Ο Τζακ γύρισε απότομα και τους κοίταξε. «Μπάτσοι. Πάμε καμιά βόλτα».

Τον ακολούθησα έξω από το μπαρ. Γλίστρησε μέσα από την πόρτα με το κορμί του πλαγιασμένο. «Θα σε πάω σε κάποιον που θα θέλει τη μορφίνη», μου είπε. «Καλά θα κάνεις να την ξεχάσεις αυτή τη διεύθυνση».

Κατεβήκαμε στο τελευταίο επίπεδο της γραμμής Ιντιπέντεντι* του υπόγειου σιδηρόδρομου. Η φωνή του Τζακ, απευθυνόμενη σε ένα αόρατο ακροατήριο, δεν έλεγε να σταματήσει. Είχε την ικανότητα να διεισδύει κατευθείαν στη συνείδησή σου. Κανένας εξωτερικός θόρυβος δεν μπορούσε να την καταπνίξει. «Μόνο δώσε μου ένα τριανταοχτάρι. Τράβα τον κόκορα και άσ' το να κελαδηθεί. Μπορώ να ξαπλώσω οποιονδήποτε κινείται στα τριακόσια μέτρα. Τι μου λες εσύ τώρα... Εμένα ο αδερφός μου στην Αϊόβα έχει κρυμμένα δυο αυτόματα των τριάντα मिलीमीटर».

Βγήκαμε από τον υπόγειο και αρχίσαμε να διασχίζουμε πεζοδρόμια καλυμμένα με χιόνι ανάμεσα σε πολυκατοικίες.

«Ένας τύπος μού χρωστούσε φράγκα κάτι αιώνες, με κατάλαβες, φίλε; Ήξερα πως τα 'χε τα λεφτά αλλά δεν θα με πλήρωνε, οπότε τον περίμενα να σχολάσει απ' τη δουλειά του. Είχα ένα μασούρι ψιλά. Κανένας δεν σου λείει τίποτα επειδή κουβαλάς ψιλά. Μου 'πε πως ήταν ταπί. Του 'σπασα το σαγόνι και πήρα τα χρωστούμενα. Κάθονταν και δυο φίλοι του εκεί, όμως δεν ανακατεύτηκαν. Θα τους τράβαγα μαχαίρι».

Ανεβήκαμε τις σκάλες μιας εργατικής πολυκατοικίας. Ήταν φτιαγμένες από φθαρμένο μαύρο μέταλλο. Σταματήσαμε μπροστά από μια στενή, καλυμμένη με μέταλλο πόρτα, και ο Τζακ τη χτύπησε ρυθμικά γέρνοντας το κεφάλι του

* Independent Subway System: τμήμα του υπόγειου σιδηρόδρομου της Νέας Υόρκης. (Σ.τ.Μ.)

προς το πάτωμα σαν να προσπαθούσε να διαρρήξει χρηματοκιβώτιο. Μας άνοιξε μια τεράστια, πλαδαρή, μεσόκοπη λούγκρα με τατουάζ στα μπράτσα, ακόμα και στην ανάστροφη των χεριών.

«Από δω ο Τζόι», είπε ο Τζακ, και ο Τζόι είπε: «Γεια σας».

Ο Τζακ έβγαλε ένα πεντοδόλαρο από την τσέπη του και το έδωσε στον Τζόι.

«Δεν πας να φέρεις ένα τέταρτο ουίσκι Σκένλεϊ, ε Τζόι;»

Ο Τζόι έβαλε ένα πανωφόρι και βγήκε έξω.

Σε πολλά διαμερίσματα εργατικών πολυκατοικιών η εξώπορτα ανοίγει κατευθείαν στην κουζίνα. Τέτοιο ήταν και αυτό, οπότε βρεθήκαμε στην κουζίνα.

Όταν έφυγε ο Τζόι, πρόσεξα έναν άντρα που στεκόταν και με κοιτούσε επίμονα. Κύματα εχθρότητας και καχυποψίας ξεχύνονταν από τα μεγάλα, καστανά μάτια του λες κι επρόκειτο για κάποιο είδος τηλεοπτικής εκπομπής. Τα ένιωθα να προσκρούουν πάνω μου με δύναμη. Ήταν μικροκαμωμένος και κοκκαλιάρης, ο γιακάς του πουκαμίσου του κρεμόταν χαλαρός από τον λαιμό του. Το καφετί χρώμα του δέρματός του είχε αρχίσει να ξεθωριάζει, αποκτώντας μια κίτρινη διάστικτη απόχρωση, και φορούσε έντονο μακιγιάζ για να καλύψει ένα εξάνθημα. Οι γωνίες των χειλιών του ήταν τραβηγμένες προς τα κάτω προσδίδοντάς του μια μόνη εκνευρισμένη έκφραση.

«Ποιος είναι αυτός;» είπε. Το όνομά του ήταν Χέρμαν, όπως έμαθα αργότερα.

«Φίλος μου. Έχει λίγη μορφίνη και θέλει να την ξεφορτωθεί».

Ο Χέρμαν σήκωσε τους ώμους και άνοιξε τα χέρια. «Κοίτα, λέω να μην μπω καν στον κόπο».

«Εντάξει», είπε ο Τζακ, «θα την πουλήσουμε σε κανέναν άλλον. Πάμε, Μπιλ».

Πήγαμε στο σαλόνι. Εκεί υπήρχε ένα μικρό ραδιόφωνο, ένας πορσελάνινος Βούδας με ένα αρωματικό κερί μπροστά του και διάφορα παλιακά διακοσμητικά μπιχλιμπίδια. Πάνω σε έναν καναπέ-κρεβάτι ήταν ξαπλωμένος ένας άντρας. Μόλις μπήκαμε σηκώθηκε λίγο, μας χαιρέτησε και χαμογέλασε πρόσχαρα, φανερώνοντας τα κιτρινισμένα, σχεδόν καφέ δόντια του. Η φωνή του πρόδιδε καταγωγή από τον Νότο με προφορά ανατολικού Τέξας.

Ο Τζακ είπε: «Ρόι, από δω ένας φίλος μου. Έχει λίγη μορφίνη για πούλημα».

Ο άντρας ίσιωσε το κορμί του και κατέβασε τα πόδια του από τον καναπέ. Το σαγόνι του χαλάρωσε, προσδίδοντας στο πρόσωπό του μια άδεια έκφραση. Το δέρμα του προσώπου του ήταν λείο και καφετί. Είχε ψηλά ζυγωματικά και ανατολίτικα χαρακτηριστικά. Τα αυτιά του προεξείχαν σχηματίζοντας ορθές γωνίες με το ασύμμετρο κρανίο του. Τα μάτια του ήταν καστανά και είχαν μια περίεργη σπιρτάδα, σαν να έλαμπαν πίσω τους αχτίδες φωτός. Το φως στο δωμάτιο τα έκανε να λαμπυρίζουν σαν οπάλιο.

«Πόσο έχεις;» με ρώτησε.

«Εβδομήντα πέντε προγεμισμένες των τριάντα μιλιγκράμ».

«Η συνηθισμένη τιμή είναι δυο δολάρια τα εξήντα μιλιγκράμ», είπε, «οι προγεμισμένες όμως κάνουν λιγότερο. Ο κόσμος προτιμά τα χάπια. Αυτές οι προγεμισμένες έχουν

πάρα πολύ νερό και πρέπει να σπρώξεις έξω το πράμα και να το βράσεις». Έκανε μια μικρή παύση και το πρόσωπό του έμεινε ανέκφραστο: «Μπορώ να σου δώσω ενάμισι δολάριο τα εξήντα μιλιγκράμ», είπε τελικά.

«Καλά μου ακούγεται», είπα.

Ρώτησε να μάθει πώς θα επικοινωνούσαμε και του έδωσα το τηλέφωνό μου.

Ο Τζόι γύρισε με το ουίσκι και ήπιαμε όλοι ένα ποτό. Ο Χέρμαν έβαλε το κεφάλι του μέσα από την πόρτα της κουζίνας και είπε στον Τζακ: «Να σου πω λίγο;»

Τους άκουγα να μαλώνουν για κάτι. Έπειτα ο Τζακ επέστρεψε και ο Χέρμαν έμεινε στην κουζίνα. Ήπιαμε όλοι μερικά ποτά και ο Τζακ άρχισε να λέει μια ιστορία.

«Ο κολλητός μου έψαχνε ένα σπίτι στο οποίο είχαμε μπουκάρει. Ο τύπος που το 'χε κοιμόταν, κι εγώ καθόμουν από πάνω του με μια σωλήνα ένα μέτρο που είχα βρει στο μπάνιο. Η σωλήνα είχε και μια βρύση στην άκρη, ωραία; Ξαφνικά αυτός σηκώνεται, πηδάει απ' το κρεβάτι και αρχίζει να τρέχει. Του δίνω μια με την άκρη της βρύσης και φεύγει τρέχοντας στο άλλο δωμάτιο με το αίμα να πετάγεται τρία μέτρα μακριά από το κεφάλι του κάθε φορά που η καρδιά του χτυπούσε». Έκανε μια κίνηση με το χέρι του σαν αντλία. «Εβλεπες το μυαλό και το αίμα που 'βγαινε από μέσα». Ο Τζακ ξέσπασε σε ακατάσχετα γέλια. «Απέξω με περίμενε η γκόμενά μου με το αυτοκίνητο. Ξέρετε πώς με είπε; –χα χα χα!– Ξέρετε πώς με είπε; –χα χα χα!– Αδίστακτο φονιά».

Γελούσε μέχρι που μελάνιασε το πρόσωπό του.

Λίγα βράδια αφότου συνάντησα τον Ρόι και τον Χέρμαν χρησιμοποίησα μια από τις προγεμισμένες σύριγγες, αυτή ήταν και η πρώτη μου εμπειρία με την πρέζα. Η προγεμισμένη είναι σαν σωληνάριο οδοντόκρεμας με μια βελόνα στην άκρη. Βάζεις μια καρφίτσα μέσα στη βελόνα και πιέζεις· η καρφίτσα τρυπάει το προστατευτικό· τότε είναι έτοιμη για να βαρέσεις.

Η μορφίνη σε χτυπάει πρώτα στο πίσω μέρος των ποδιών, μετά στον σβέρκο και ύστερα αρχίζει να εξαπλώνεται σαν ένα κύμα χαλάρωσης που παραλύει τους μυς, σαν να τους ξεκολλάει από τα κόκαλα. Νιώθεις ότι αιωρείσαι χωρίς σχήμα και μορφή, σαν να έχεις βυθιστεί σε ζεστό αλατόνερο. Καθώς αυτή η χαλάρωση εξαπλωνόταν στα κύτταρά μου, με κατέλαβε ένας έντονος φόβος. Είχα την αίσθηση πως στο κατώφλι του οπτικού μου πεδίου παραμόνευε ένα τρομαχτικό θέαμα που συνεχώς ξέφευγε πριν γυρίσω το κεφάλι μου για να το δω. Ένωσα ναυτία· ξάπλωσα και έκλεισα τα μάτια μου. Άρχισα να βλέπω εικόνες, τη μια μετά την άλλη, σαν σε κινηματογραφική ταινία: ένα πελώριο μπαρ, φωτισμένο με λάμπες νέον, που ολοένα και μεγάλωνε έως ότου έκλεισε μέσα του λεωφόρους, αυτοκίνητα, εργοτάξια· μια σερβιτόρα να κρατάει ένα κρανίο πάνω σε έναν δίσκο· άστρα στον καθαρό ουρανό. Ο βιολογικός αντίκτυπος του φόβου για τον θάνατο· η διακοπή της ανάσας· το αίμα να σταματά.

Αποκοιμήθηκα και ξύπνησα με μια αίσθηση φόβου. Το επόμενο πρωί ξέρασα και είχα ναυτία μέχρι το μεσημέρι.

Εκείνο το βράδυ τηλεφώνησε ο Ρόι.

«Σχετικά με αυτό που συζητούσαμε τις προάλλες», είπε. «Μπορώ να σου δώσω περίπου τέσσερα δολάρια το κουτί και να πάρω πέντε κουτιά τώρα. Έχεις δουλειά; Θα έρθω από 'κει να τα συμφωνήσουμε».

Ύστερα από λίγα λεπτά μού χτύπησε την πόρτα. Φορούσε ένα καρό κοστούμι και ένα σκούρο, καφέ πουκάμισο. Χαιρετηθήκαμε. Κοίταξε γύρω του με ένα κενό βλέμμα και είπε: «Θα βαρέσω μια τώρα, αν δεν σε πειράζει».

Άνοιξα το κουτί. Πήρε μια προγεμισμένη και άδειασε το περιεχόμενό της στο πόδι του. Σήκωσε απότομα τα παντελόνια του και έβγαλε είκοσι δολάρια. Άφησα πέντε κουτιά στο τραπέζι της κουζίνας.

«Μου φαίνεται θα τις βγάλω απ' τα κουτιά», είπε. «Πιάνουν πολύ χώρο». Άρχισε να βάζει τις σύριγγες στις τσέπες του παλτού του. «Δεν πιστεύω να μου τρυπήσουν», είπε. «Κοίτα, θα σε ξαναπάρω σε κάνα δυο μέρες όταν θα τις έχω ξεφορτωθεί και θα 'χω περισσότερα χρήματα». Ίσιωσε το καπέλο του στο ασύμμετρο κεφάλι του. «Τα λέμε».

Την επομένη επέστρεψε. Βάρωσε άλλη μια προγεμισμένη και έβγαλε σαράντα δολάρια. Έβγαλα έξω δέκα κουτιά και κράτησα δύο.

«Αυτά είναι για μένα», είπα.

Με κοίταξε έκπληκτος. «Κάνεις και συ;»

«Πού και πού».

«Είναι κέρατο», είπε, κουνώντας το κεφάλι του. «Ό,τι χειρότερο μπορεί να σου συμβεί. Στην αρχή όλοι νομίζουμε ότι μπορούμε να το ελέγξουμε. Μερικές φορές δεν θέλου-

με καν να το ελέγξουμε». Γέλασε. «Ό,τι μπορείς να βρεις σε αυτή την τιμή θα το πάρω».

Την επομένη επέστρεψε. Με ρώτησε αν άλλαξα γνώμη κι αν θέλω τώρα να του πουλήσω τα δυο κουτιά. Του είπα όχι. Αγόρασε δυο προγεμισμένες από ένα δολάριο, τις βάρεσε και έφυγε. Είπε πως είχε προγραμματίσει να ταξιδέψει για δύο μήνες.

Μέσα στον επόμενο μήνα χρησιμοποίησα τις οχτώ προγεμισμένες που δεν είχα πουλήσει. Ο φόβος που είχα βιώσει με την πρώτη σύριγγα είχε γίνει αμελητέος μετά την τρίτη· παρ' όλα αυτά μερικές φορές ξυπνούσα μετά το βάρεμα με μια αίσθηση φόβου. Τηλεφώνησα στον Ρόι μετά από περρίπου έξι εβδομάδες. Δεν περίμενα να έχει γυρίσει από το ταξίδι, όμως περιέργως σήκωσε το τηλέφωνο.

«Μπας και έχεις τίποτα για πούλημα; Από το πράμα που σου είχα πουλήσει;» τον ρώτησα.

Ακολούθησε μικρή παύση.

«Νννναι», είπε, «μπορώ να σου δώσω τετρακόσια μιλιγκράμ, αλλά θα πάνε πέντε δολάρια τα εκατό. Απ' ό,τι καταλαβαίνεις δεν έχω και πολύ».

«Εντάξει», του είπα. «Τον ξέρεις τον δρόμο. Φερ' τα από δω».

Είχε δώδεκα χάπια των τριάντα πέντε μιλιγκράμ μέσα σε

έναν λεπτό, γυάλινο σωλήνα. Τον πλήρωσα δεκαοκτώ δο-
λάρια και μου ξαναζήτησε συγγνώμη για την τιμή λιανικής.

Την επομένη ξαναγόρασε τα εκατό μιλιγκράμ.

«Πλέον, όσα και να δίνεις, είναι παλούκι να βρεις πρά-
μα», είπε ψάχνοντας για φλέβα στο πόδι του. Τελικά χτύ-
πησε φλέβα και έσπρωξε μέσα το υγρό μαζί με αέρα. «Αν
ο αέρας μπορούσε να σε σκοτώσει, δεν θα υπήρχε ούτε ένας
πρεζάκιας ζωντανός», είπε ανεβάζοντας τα παντελόνια του.

Αργότερα την ίδια μέρα ο Ρόι μου υπέδειξε ένα φαρμα-
κείο όπου έδιναν βελόνες χωρίς να κάνουν ερωτήσεις – πο-
λύ λίγα φαρμακεία τις πουλάνε χωρίς συνταγή. Μου έδει-
ξε πώς να προσαρμόζω τη βελόνα στο σταγονόμετρο με ένα
αυτοσχέδιο χάρτινο στεφάνι. Το σταγονόμετρο είναι ευκο-
λότερο στη χρήση από τη συνηθισμένη υποδόρια σύριγγα,
ειδικά για να βαρέσεις στη φλέβα.

Ύστερα από αρκετές μέρες, ο Ρόι με έστειλε να δω έναν
γιατρό και να τον παραμυθιάσω ότι έχω πέτρα στα νεφρά
ώστε να μας δώσει καμιά συνταγή μορφίνης. Η γυναίκα του
μου έκλεισε την πόρτα στη μούρη, αλλά τελικά ο Ρόι μπό-
ρεσε να της ξεγλιστρήσει και κατάφερε τον γιατρό να του
γράψει μια συνταγή για εξακόσια μιλιγκράμ.

Το γραφείο του γιατρού βρισκόταν στην 102η Οδό, γνω-
στή πρεζογειτονιά κοντά στο Μπρόντγουεϊ. Ο γιατρός ήταν
ραμολιμέντο και δεν μπορούσε να προβάλει αντίσταση στα
πρεζάκια που συνέρρεαν στο γραφείο του και, εδώ που τα
λέμε, ήταν και οι μόνοι πελάτες του. Προφανώς το να βλέ-
πει το ιατρείο του γεμάτο κόσμο τού έδινε ένα αίσθημα αυ-
τοπεποίθησης. Πιθανότατα είχε φτάσει σε σημείο να δια-

στρεβλώνει την πραγματικότητα και να την προσαρμόζει στις ανάγκες του και έτσι αντί για ένα τσούρμιο από κουρελίδες προζόνια που έρχονταν να του την πέσουν για συνταγές μορφίνης, αυτός έβλεπε μια εκλεκτή και ποικιλόμορφη πελατεία, πιθανώς καλοντυμένη στο στυλ του 1910.

Ο Ρόι μπάρκαρε κάθε δύο ή τρεις εβδομάδες. Τα ταξίδια του ήταν με Στρατιωτικά Φορτία και σε γενικές γραμμές σύντομα. Συνήθως όταν γύριζε μοιραζόμασταν μερικές συνταγές. Τελικά το ραμολί ο γιατρός στην 102η Οδό αποτρελάθηκε και κανένα φαρμακείο δεν δεχόταν τις συνταγές του. Ωστόσο ο Ρόι εντόπισε στο Μπρονξ έναν Ιταλό γιατρό που έγραφε.

Βαρούσα πού και πού, αλλά απείχα πολύ από το να εθιστώ. Εκείνη την εποχή μετακόμισα σε ένα διαμέρισμα στις νότιες συνοικίες της Νέας Υόρκης. Ένα διαμέρισμα σε εργατική πολυκατοικία που η μπροστινή του πόρτα άνοιγε στην κουζίνα.

Άρχισα να πηγαίνω κάθε βράδυ στο Ανγκλ Μπαρ και συχνά συναντούσα τον Χέρμαν. Τελικά διασκέδασα την αρχική κακή εντύπωση που του είχα κάνει, και σύντομα τον κερνούσα τα ποτά και το φαγητό του, και αυτός, ανά τακτά διαστήματα, μου την έπεφτε για «τσίγκο» (ψιλά). Εκείνη την εποχή ο Χέρμαν δεν ήταν εθισμένος. Εδώ που τα λέμε, σπάνια εθιζόταν εκτός κι αν πλήρωνε κάποιος άλλος. Όμως πάντα με κάτι θα ήταν φτιαγμένος, χόρτο, βενζενδρίνη*, ή θα βρισκόταν εκτός τόπου και χρόνου από «μουρλόχαπα». Εμφανιζόταν στο Ανγκλ μαζί με έναν λέτσο Πολωνό που τον

* Εμπορική ονομασία αμφεταμίνης. (Σ.τ.Μ.)

αποκαλούσαν Ασπρουλιάρη. Στο Ανγκλ κυκλοφορούσαν τέσσερις Ασπρουλιάρηδες, και αυτό δημιουργούσε σύγχυση. Ο συγκεκριμένος Ασπρουλιάρης συνδύαζε την ευαισθησία ενός νευρωτικού ατόμου με τα βίαια ένστικτα ενός ψυχοπαθή. Ήταν πεπεισμένος πως δεν τον συμπαθούσε κανείς, γεγονός που έμοιαζε να τον ανησυχεί ιδιαίτερα.

Μια Τρίτη βράδυ καθόμασταν με τον Ρόι στο Ανγκλ, στην άκρη του μπαρ. Εκεί ήταν και ο Μάικ ο Υπόγειος και ο Φράνκι Ντόλαν. Ο Ντόλαν ήταν ένας πιτσιρικάς Ιρλανδός, αλλήθωρος στο ένα μάτι. Ειδικευόταν στις αρπαχτές, στους ξυλοδαρμούς ανυπεράσπιστων μπεκρήδων και στην απόκρυψη κλοπιμαίων από τους συνεργούς του. «Δεν έχω τοίπα», συνήθιζε να λέει. «Είμαι ρουφιάνος». Και χαζογελούσε.

Ο Μάικ ο Υπόγειος είχε ένα μεγάλο, χλωμό πρόσωπο και μακριά δόντια. Έμοιαζε με εξασκημένο, υποχθόνιο ζώο που τρέφεται με τα ζώα της επιφάνειας. Ήταν ικανότατος στο να ξαφρίζει μπεκρήδες, αλλά δεν είχε καθόλου παρουσιαστικό. Οι μπάτσοι τον έπαιρναν αμέσως χαμπάρι και η ειδική ομάδα του υπογείου τον είχε σταμπάρει. Οπότε ο Μάικ τον μισό καιρό, τουλάχιστον, τον περνούσε στο Άιλαντ* εκτίοντας ποινές πέντε μηνών και είκοσι εννιά ημερών για ξαφρισμα μπεκρήδων.

Εκείνη τη νύχτα ο Χέρμαν είχε νταγκλάρει από τα μπουρλόχαπα και το κεφάλι του έπεφτε συνέχεια πάνω στο μπαρ. Ο Ασπρουλιάρης χοροπηδούσε και πήγαινε πέρα δώθε στο

* Αναφορά στο Ryker's Island, φυλακή της Νέας Υόρκης, η οποία υποδεχόταν και ναρκομανείς για αποτοξίνωση. (Σ.τ.Μ.)

μπαρ προσπαθώντας να βγάλει κανένα κέρασμα. Τα παιδιά στο μαγαζί κάθονταν στην μπάρα βλοσυρά και σφιγμένα, κρατώντας γερά τα ποτά τους και βάζοντας γρήγορα τα ρέστα στις τσέπες τους. Άκουσα τον Ασπρουλιάρη να λέει στον μπάρμαν «Φύλαξέ το μου, εντάξει;», και του έδωσε τον μεγάλο σουγιά του από την άλλη μεριά του μπαρ. Τα παιδιά κάθονταν εκεί σιωπηλά και συνοφρυωμένα κάτω από τις λάμπες φθορισμού. Όλοι φοβόντουσαν τον Ασπρουλιάρη, όλοι εκτός από τον Ρόι. Ο Ρόι ρουφούσε αγέλαστος την μπίρα του. Τα μάτια του έλαμπαν με αυτόν τον περίεργο φωσφορισμό τους. Το μακρύ, ασύμμετρο κορμί του ήταν πεσμένο στην μπάρα. Δεν κοίταζε τον Ασπρουλιάρη, αλλά τα σεπαρέ στον απέναντι τοίχο. Κάποια στιγμή μού είπε: «Δεν είναι πιο μεθυσμένος από εμένα. Απλώς διψάει».

Ο Ασπρουλιάρης καθόταν στη μέση του μπαρ με σφιγμένες τις γροθιές, δάκρυα κυλούσαν ποτάμι από το πρόσωπό του. «Είμαι άχρηστος», έλεγε. «Είμαι άχρηστος. Καλά, κανένας δεν καταλαβαίνει ότι δεν έχω ιδέα τι κάνω; Κανένας δεν παίρνει χαμπάρι ότι δεν ξέρω τι κάνω;»

Τα παιδιά προσπάθησαν να απομακρυνθούν όσο πιο διακριτικά μπορούσαν.

Ο Σλιμ ο Υπόγειος, που συνεργαζόταν περιστασιακά με τον Μάικ, μπήκε μέσα και παράγγειλε μπίρα. Ήταν ψηλός και ξερακιανός, και το άσχημο πρόσωπό του είχε ένα αλλόκοτο, άψυχο βλέμμα, λες και ήταν φτιαγμένος από ξύλο. Ο Ασπρουλιάρης τού έριξε μια στην πλάτη και άκουσα τον Σλιμ να λέει: «Γαμώ το στανιό μου, ρε Ασπρουλιάρη». Η στιχομυθία συνεχίστηκε, αλλά δεν την άκουσα. Κάποια στιγ-

μή ο μπάρμαν πρέπει να είχε επιστρέψει τον σουγιά στον Ασπρουλιάρη. Αυτός πήγε πίσω από τον Σλιμ και ξαφνικά του έχωσε το χέρι στην πλάτη. Ο Σλιμ έπεσε μπροστά πάνω στην μπάρα μουγκρίζοντας. Ο Ασπρουλιάρης προχώρησε στην άλλη άκρη του μπαρ και κοίταξε γύρω του. Έκλεισε τον σουγιά και τον έχωσε στην τσέπη του.

Ο Ρόι είπε: «Πάμε».

Ο Ασπρουλιάρης εξαφανίστηκε και, με την εξαίρεση του Μάικ που στήριζε από τη μια πλευρά τον Σλιμ, το μπαρ ήταν άδειο. Ο Φράνκι Ντόλαν τον στήριζε από την άλλη.

Την επόμενη μέρα έμαθα από τον Φράνκι πως ο Σλιμ ήταν εντάξει. «Το ντοτόρι στο νοσοκομείο είπε ότι το μαχαίρι πέρασε ξυστά από το νεφρό».

Ο Ρόι είπε: «Τον παλιολέτσο. Να ήτανε κανέννας μπρατσαράς να πω, αλλά να γυρνάει αυτός και να μαζεύει τα ψιλά από το μπαρ. Έτοιμος ήμουν. Θα του έριχνα πρώτα μια κλοτσιά στην κοιλιά, μετά θα έπαιρνα ένα μπρόνι από το καφάσι στο πάτωμα και θα του το 'σπαγα στη μάπα. Με τέτοια καθάρματα πρέπει να χρησιμοποιείς στρατηγική».

Δεν μας ξανάφησαν να πατήσουμε το πόδι μας στο Άνγκλ, και λίγο αργότερα άλλαξε το όνομά του σε Ρόξι Γκριλ.

